కాంట్ యు డేర్ డియర్?

"....వాతావరణ సమయం. పదకొండు పది నిమిషాల నలభై సెకండ్లు" అంటోంది పక్కింటి రేడియోలో ఎనౌన్సరు.

"అహా. ఏం గొంతుకరా నాయనా, బీడీలు కాల్చే వాడిలాగ" విసుక్కున్నారు విశ్వనాథంగారు.

"టంగ్... టంగ్" పదకొండు గంటలు కొట్టింది తాలూకా ఆఫీసు.

"తాగుబోతు వెధవ, యిప్పుడు తెలివొచ్చిందికాబోలు ఒంటిమీదికి, నయం పన్నెండు కొట్టలేదు" యీసారి ఆయన విసుక్కున్నది తాలూకా ఆఫీసు ప్యూనుమీద గంటలు కొట్టినందుక్కాదు. పది నిమిషాలు ఆలశ్యం చేసినందుకు.

ఆయన అన్నంతిని చెయ్యి కడుక్కుంటూ వుంటే ఎవరైనా వాచీ కరెక్టు చేసుకోవచ్చును. పదకొండు గంటల ఐదు నిమిషాలు. ఆ తరువాత చుట్ట వెలిగిస్తే పదకొండు గంటల పదిహేను నిమిషాలు ఆయన ప్రతి పనీ నిముషాల్లోనే చేస్తారు. అసలు పొద్దున్నే ఆయన మొహం కడుక్కునే నీళ్ళ చప్పుడు

వినే వాళ్ళు పక్కింటి కోడి కూస్తోందని ఆ వీధి వారి నమ్మకం.

ప్రస్తుతం ఆయన భోజనం పూర్తిచేసి చుట్ట కాల్చే ప్రయత్నంలో ఉన్నారు. అగ్గిపెట్టెకోసం "సుభద్రా" అని పిలవబోయి తలెత్తారు. ఉలిక్కిపడ్డారు. అసలాయన యాభై ఏడేళ్ళ జీవితంలోనూ ఉలిక్కిపడ్డం యిది రెండోసారి. మొదటి సారి పెద్దకొడుకు అమెరికా వెళ్ళిన వారం రోజులకి అతని దగ్గర్నుంచి ఫోను వచ్చినప్పుడు-

యిప్పుడు, నౌబత్ పహాడ్ నడచి వచ్చి ఎదురుగా నిల్చున్నా బహుశా అంత ఉలిక్కిపడి వుండరు. కాని ఎదురుగా నౌబత్ పహాడ్ కాదు రెండో కొడుకు బాలరాజు.

ఆ యింట్లో అతనికి ఎదురుగా గాని వెనుగ్గాగాని, చుట్టు పక్కలగాని, పనిపిల్లతో సహా ఎప్పుడూ ఎవరూ నిలబడరు. ఆయన ఇంట్లో వున్నంతసేపూ పిల్లలు బైటేవుంటారు. "పెద్ద వాడికి ఫస్టుక్లాసు వచ్చిందిట" అనో, "చిన్నవాడికి డిబేటులో సెకండు వచ్చిందిట" అనో సుభద్రమ్మగారు చెప్తే "ఓహో" అన్నవేగాని "నేను ఫస్టుక్లాసులో పాసయ్యేను నాన్నా" అని కొడుకు చెప్పడం "చాలా సంతోషం" అని తండ్రి సంతోషించడం ఆ యిల్లు ఎరగదు.

అలాంటిది ఈ వేళ ఎదురుగా చిన్నవాడు. ఆ చిన్న వాడికి యిరవై రెండేళ్ళు. రెండేళ్ళ ఉద్యోగం. తండ్రి అంటే తగని భయం వున్నాయి. యివిగాక సువర్చలంటే ప్రేమ,

ఆమెని పెళ్ళిచేసుకోవాలన్న కోరికా కూడా ఉన్నాయి. ఆ చివరి రెండే ప్రస్తుతం అతన్ని తండ్రిముందు నిలబెట్టేయి.

"ఏమిటి సంగతి?" అన్లేదు తండ్రి.

సంగతేమిటో చెప్పలేదు కొడుకు.

పది నిముషాలైంది.

విశ్వనాథంగారి చుట్ట సగం కాలింది.

మిగతా సగం కాలిపోతే ఆయన వెళ్ళి పడుకుంటారు.

ఎలా ప్రారంభించాలో తెలీడంలేదు. కొడుక్కి.

కాని ఎలాగో ప్రారంభించక తప్పదని తెలుసు.

"మీతో ఓ ముఖ్యవిషయం మాట్లాడాలి" గొంతుక వణికినా మాట స్పష్టంగానే ఉంది.

కొడుకు తండ్రితో మాట్లాడే ముఖ్యవిషయాలు రెండే. ఒకటి పెళ్ళి రెండు పంపకాలు. సాధారణంగా మొదటిదాని తరవాతే రెండోది. మరంచేత ఇది పెళ్ళిబాపతే అయ్యుండాలి అనుకున్నారాయన. అయితే ఏ కొడుకు తండ్రితో ఎంత చను వున్నా సరే "నాకు పెళ్ళిచెయ్యండి నాన్నా" అని అడగడు "నేను ఫలానా అమ్మాయిని చేసుకుంటాను" అనే ఛాన్సుంది.

అర్జునిడి గురైనా ఎప్పుడైనా తప్పుతుందేమో కాని విశ్వనాథంగారి అంచనా మాత్రం తప్పదు. అంచేత కొడుకు చెప్పబోయే రెండో దైలాగు ఆయనకి తెలుసు.

తండ్రి "ఏమిటి? చెప్పు" అనో అంటే తను చెప్ప దల్చుకున్నది రిహార్సలు వేసుకుంటున్నాడు కొడుకు. అరడజను

సార్లు రిహార్సలు అయింది. కాని తండ్రి ఏమీ అన్లేదు. యీ సారి మనసులో రిహార్సలు ఆగి కాళ్ళలో సన్నగా వణుకు ప్రారంభమైంది. అతిప్రయత్నంమీద ఆ వణుకుని కాళ్ళదగ్గరే ఆపి "నేనూ, సువర్చలా పెళ్ళిచేసుకుందాం అనుకుంటున్నాం" అన్నాడు కొడుకు. అన్న తరవాత తన ధైర్యానికి తనే భుజం చదురుకున్నాడు.

"ప్రేమాతురాణాం నభయం నలజ్జా" అన్నానెవరో. ప్రేమకి ధైర్యం అదే వచ్చేస్తుంది కాబోలు. కాబోలేమిటి? వచ్చేస్తే? యీసారి ఉలిక్కిపడలేదు విశ్వనాథంగారు.

కాలుస్తున్న చుట్టని ఓసారి పైనుంచి కిందికిచూశేరు. సినీమాలో అయితే సింబాలిజం అంటారుట. చుట్టం అయిపోయింది.

"సువర్చలంటే" సువర్చలంటే తనకి తెలీక్కాదు. వీడి ఆఫీసులో పనిచేస్తోంది. ఆ మధ్య ఎప్పుడో యింటికికూడా తీసుకొచ్చేడు. ఆ పిల్లని చూడగానే అనుకున్నాడు తను యీ పిల్ల ఎలాంటి మొగాణ్ణైనా ఎగరేసుకుపోగలదని." ఎంతైనా తనూ మొగాడే కదా!

అయితే వీడ్ని ఎగరేస్తోందన్న మాట.

యీ సారి ఆశ్చర్యంతో నోటిమాటరాలేదు కొడుక్కి, "పెళ్ళీలేదు పెడాకులూలేదు గెటౌట్" అంటాడనుకున్న తండ్రి ఎవరూ, ఏమిటి అని ఆరాలు తీస్తున్నాడంటే వాతావరణం ప్రశాంతంగానే వుందన్నమాట ధైర్యాన్ని కీపిట్. అప్.

"మా కాలీగ్. ఈ మధ్యే కలకత్తానుంచి ట్రాన్స్‌ఫర్ మీద వచ్చింది."

"నాతో విషయం చెపుతున్నావా? పెర్మిషన్ అడుగుతున్నావా?"

"రెండూను."

కొడుక్కి సమాధానం చెప్పడం తాత్కాలికంగా వాయిదావేసి "సుభద్రా" అని పొలికేక పెట్టారాయన, ఆయనకి పెంపుడు జంతువులంటే చాలా యిష్టం. చిన్నప్పుడు రెండు కుక్కల్ని పెంచేరు. సుభద్రమ్మగారిని పెళ్ళిచేసుకున్నాక ఓ కుక్కని ఎవరికో యిచ్చేసేరు.

ఆయన కేకకి జవాబుగా ముందుగా సుభద్రమ్మగారు, ఆవిడ వెనక "వస్తున్నా" అన్న ఆవిడ గొంతుక వచ్చేయి, "కూర్చో" అన్నారు విశ్వనాథంగారు.

ఈసారి సుభద్రమ్మగారు ఉలిక్కిపడ్డారు, ఇన్నేళ్ళ కాపరంలో ఆవిడ అతని ఎదురుగా ఎప్పుడూ కూర్చోలేదు, అతను కూర్చోమనలేదు.

పెద్దపులి మేకపిల్లతో సరదాకో, సరసానికో, "రా, ఇలావచ్చి కూర్చో" అన్నంత మాత్రాన మేకపిల్ల ఎగిరి గంతేసిగాని, వెయ్యికుండాగాని కూర్చోదు. సుభద్రమ్మగారు, కూర్చోలేదు. కొడుకువేపు మాత్రం "ఏంటిటిరా యిదంతా" అన్నట్టు చూశారు.

"నీ కొడుక్కి నువ్వంటే ఎంత ప్రేమో చూసేవా?

నువ్వు పెద్దదానివై పోతున్నావు. పనిచేసుకోలేక పోతున్నావని నీ కొడుకు కోడల్ని తెస్తాట్ట" అన్నారు విశ్వనాథంగారే.

"నాకు తెలుసండీ! వాడు నా కొడుకు. అంతా మీలాగే వుంటారేమిటి?" అని మొగుడివేపు కొంటెగాను, కొడుకువేపు ప్రేమగాను చూడ్డానికి యిదేం తెలుగు సినిమా కాదు, నవల అంతకంటె కాదు. అంచేత ఆవిడేం మాట్లాడలేదు వెంటనే. ఓ నిమిషం అయ్యేక మాత్రం "కూర మాడుతుందో ఏమిటో" అన్నారు. "ఇంక వెళ్తాను" అనే ధైర్యంలేక.

విశ్వనాథంగారి కక్కర్లేదు ఆవిడ అభిప్రాయం కాదు, ఏదో మాట. అంతే! ఆయన ఏదీ పిల్లల్తో డైరెక్టుగా మాట్లాడరు.

"మాడుతోంది నీ కూర కాదు, వంశం, పరువు, ప్రతిష్ఠ మనం ఛస్తే ఏం పెడతాడో కాని బతికుండగానే కొరివి పెట్టేస్తున్నాడు. పూర్వం కొడుకంటే పున్నామనరకంనుంచి రక్షించేవాడని అర్థం. ఇప్పటి కొడుకులు ప్రత్యక్ష నరకం సృష్టిస్తున్నారు. కులం,గోత్రంలేని పిల్లని తీసుకొచ్చి నా గుమ్మం ఎక్కొద్దని స్పష్టంగా చెప్పు నీ కొడుకుతో..."

ఆ కొడుక్కి చెవుడులేదు స్పష్టంగానే వింటున్నాడు.

"...అంత చదువు చదువుకొని, లక్షణంగా పెళ్ళి చేసుకొని, అమెరికా వెళ్ళినా పెద్దవాడు యిలాటి వెధవ్వేషాలు ఎప్పుడైనా వేసేడా?"

మనసులోనే నవ్వుకున్నారు సుభద్రమ్మగారు. పెద్దవాడు కోడి జాతివాడు. రెక్కలున్నా ఎగరలేక పోయేడు. వీడు ఎగర

దానికి రెక్కలాడిస్తున్నాడు. చాలామంది పెంపుడు పక్షులకి రెక్కలు కత్తిరించేస్తారు. కాని అవి మళ్ళీ పెరగకా మానవు, ఎగిరిపోకా మానవు.

"...ప్రేమట ప్రేమ. ఇంత చదువు చెప్పించి, అడ్డమైన వాళ్ళ కాళ్లు పట్టుకుని ఉద్యోగం వేయించింది వీడు కనిపించిన వాళ్ళందర్నీ ప్రేమించడానికా్కదు, అంతగా పెళ్ళికి అర్జంటుగా వుంటే వచ్చే నెల ఈ పాటికి చేసేస్తాను. అంతవరకు బుద్ధిగా వుండమను...." ఆరిపోయిన చుట్టని వెలిగించారు విశ్వనాథం గారు.

వచ్చిన పనై పోయింది. సుభద్రమ్మగారు వెళ్ళిపోయేరు.

వచ్చిన పని కాలేదు, బాలరాజు వెళ్ళలేదు.

"ఇంతకీ మీ అభిప్రాయం..." గొణిగేడు.

"నేను తెలుగులోనే చెప్పేను."

"కేవలం మీ పరువు ప్రతిష్ఠలకోసం మా బ్రతుకుల్ని బలి తీసుకుంటారా?" ఈ డైలాగు తనదికాదు, ఆ మధ్య సువర్చలతో చూసిన ఏదో సినిమాలో హీరో అలాగే అన్నాడు. ఇలాంటి విషయాల్లో ఎంత తక్కువ మాట్లాడితే అంతమంచిది విశ్వనాథంగారేం మాట్లాడలేదు.

"మీకు కన్నకొడుకు సుఖంకంటె పరువు, ప్రతిష్ఠలే ముఖ్యవా?" ఈ డైలాగూ తనది కాదు, సువర్చలే చెప్పింది.

వెర్రెత్తిపోయింది విశ్వనాథంగారికి. తనని అలా నిలదీస్తున్నాడేవిటి?

"...ఔను, ముఖ్యవే. తరతరాల పరువుని, పదిరోజుల ప్రేమకోసం వదులుకోవలసిన అవసరం నాకు లేదు. ప్రేమ కేంవిఁటి? ఎక్కడ పడితే అక్కడే దొరుకుతుంది. కావాలంటే వందమందిని ప్రేమించు, పెళ్ళిమాట ఎత్తకుండా..."

ఛ! ఛ! ఊరికే ప్రేమించటవాఁ? ఒక బాధ్యతగల తండ్రి కొడుక్కి చెప్పవలసిన మాటలేనా యివి?

"స్వార్థానికైనా హద్దుంటుంది గదండీ?"

విశ్వనాథంగారి వైరీకి హద్దుంది. అసలేంవిఁటి వీడి ధైర్యం? "నాన్నా, నాకు గోల్డ్ మెడల్ వచ్చింది." అని చెప్ప లేనివాడు ముళ్ళపూడి వారి భాషతో "యూ హౌ మచ్?" అంటున్నాడంటే ఈ పవరు వీడిది కాదు, ఆ పిల్ల అసాధ్యురాలు. కాని ఆ అమ్మాయిని మెచ్చుకోవడానికిది సమయం కాదు, ముందు వీడి సంగతి తేల్చాలి.

"...నేనూ ఆ మాటే అంటున్నానోయ్! నాది స్వార్థమే, ఒప్పుకుంటున్నాను. నీది త్యాగమా? ఏడాది క్రితం వరకు ఎగ్రసుకూడా తెలీని అమ్మాయికోసం, పాతికేళ్ళు పెంచిన-అన్నట్టు నీ కింకా యిరవై రెండేళ్ళే కదూ, పోన్లే ఆ మూడేళ్ళు వడ్డీ అనుకో అమ్మ, నాన్నల్ని వదులుకోవడం త్యాగం. నీ పేరు చెప్పుకొని నీ చెల్లెలు పెళ్ళి కాకుండా అలో లక్ష్మణా అని ఏడుస్తూ యింట్లో కూర్చుంటే అది యింకా పెద్ద త్యాగం. అవును మరి ఇంత బతుకు బతికి ఈవేళ నీచేత త్యాగం, స్వార్థం గురించి పాఠాలు చెప్పించుకుంటాను" పాఠం వినడానికో, ఆవేశం వల్లో ఆగేరు.

"ఆవేశపడకండి. చెల్లి పెళ్ళికి యిప్పుడేం తొందర రొచ్చింది? బాగా చదివిద్దాం. గాంధీగారేమన్నారో తెలుసా?"

"నాతో ఏఁవీఁ అన్లేదు. నీతో ఏవఁన్నారో తెలీదు."

హిరణ్యకశిపుడిలాంటి తన తండ్రిలోనూ సెన్స్ ఆఫ్ హ్యూమరు ఉందన్నమాట. మనసులోనే మెచ్చుకున్న బాల రాజు గాంధీగారి అభిప్రాయం విశదీకరించేడు.

"ఏ తల్లి చదువుకున్నదైతే, ఆ పిల్లలు అంత బాగు పడతారు. ప్రతి దేశం అభివృద్ధి ఆ దేశపు ఆడవాళ్ళ అభివృద్ధి మీద ఆధారపడి వుంటుంది."

విశ్వనాథంగారికి ఉపన్యాసాలంటే యిష్టంలేదు. వినే వాడుంటే ప్రతివాడు చెప్తాడు నీతులు.

"అది గాంధీగారి అభిప్రాయం అయితే కావచ్చు. మీ అమ్మకి "అ, ఆ" లు రావు. మీ కేం అడుక్కు-తినటం లేదు. ఇంతకీ నా కూతురు, నా ఇష్టం. ఇందులో గాంధీగారిది కాని, గాంధారిది కాని జోక్యం అనవసరం నీ సంగతి తేల్చు" పిల్లల్తో ఆర్గుమెంటూ పెంచుకోకూడదు, పెంచితే మాత్రం సగంలో ఆపకూడదు. అన్నది అతని నమ్మకం. మరంచేత యీ వ్యవ హారం ఇంతటితో తేలిపోవాలి.

"నేను సువర్చలనే చేసుకుంటాను" తేల్చేశాడు బాల రాజు.

తన నిర్ణయంకూడా చెప్పేరు విశ్వనాథంగారు "చేసుకో మీ అమ్మ నూతిలోకి గెంతేస్తుంది, నేను బైరాగుల్లో కలిసి

పోతాను. మీ అన్నయ్య గుండె ఆగిపోతుంది" దీవిస్తూ లేచి వెళ్ళిపోయేరు.

వినేవాడికి ఎంతసేపైనా చెప్తాం. కాని విననన్నవాడికి ఏం చెప్తాం? పైగా తన తండ్రి సంగతి తనకి బాగా తెలుసు. ఓసారి ఓ మాటన్నాడంటే మరింక తిరుగులేదు. భగవంతుడు కూడా మరి మార్చలేడు. భగవంతుడి మాటెలావున్నా, అన్నయ్య ఫ్రెండు రాఘవరావంటే తన తండ్రికి గౌరవం, గురీ కూడా ఉన్నాయి. అతన్ని పట్టుకుంటే...

2

పట్టుకోవడానికి రాఘవరావు ఉడత, పిల్లి కాదు ఆ ఊరి బిజీ డాక్టర్లలో అతనొకడు.

ఆవేళ పొద్దుటనుంచి రాఘవరావుకి పరమ చికాగ్గా వుంది. ఆ చికాకుకి కారణం పని ఎక్కువగా ఉండటంమాత్రం కాదు. అతను పనికి జడిసే మనిషి కాడు. ఇంట్లో పిల్లల అల్లరీ కాదు. అల్లరి చెయ్యకుండా బాల బుద్ధుళ్ళలా కూర్చునే పిల్లలంటే అతనికి అసహ్యాం, డబ్బు యిబ్బందులు అతనికి తెలీవు.

మరేవిఁటి?

తెల్లవారు ఝామున నాలుగ్గంటలకి ఫోను పేషెంట్లెవరికైనా ఎమర్జెన్సీ ఏమో అనుకొని తీసేడు. అమెరికానుంచి చేసింది బాలరాజు అన్న సుందర్రావు. ఫోనులో అతను

మాట్లాడిన పదినిమిషాల్లో ఏడు నిమిషాలు ఏడుపే వినిపించింది. ఏడుపుకీ, ఏడుపుకీ మధ్య అర్థం అయిన సంగతి.

వారం క్రితం వాళ్ళ నాన్న ఫోను చేసేట్ట అర్జంటుగా బైల్దేరి రమ్మని - తన తమ్ముడు బాలరాజు ఏదో ప్రేమ వ్యవహారంట. ఆ సంగతి తేలేవరకు తనకి మనశ్శాంతి లేదుట - అసలీ వారం రోజులనుంచీ అన్నం తినలేదుట - ఆఫీసు కెళ్ళ లేదుట-తమ్ముడితో మాట్లాడమని ఆ ఫోను వచ్చిన దగ్గర్నుంచి రాఘవరావుకి మహా చికాగ్గా వుంది. సుందర్రావు మనిషి మంచివాడేకాని ఒట్టి చవల పిల్లి. తండ్రి గొంతుక వింటే లేచి నిల్చుంటాడు. మనిషిలో ఏదైనా క్షమించవచ్చు కాని మెతక తనం మాత్రం భరించలేము. ఇక్కడ ఈ కుర్రవెధవ ప్రేమించి నంత మాత్రాన పీకలు పోతాయా? దానికోసం అన్నం, ఆఫీసు మానేసి ఏడవటవా? అబ్సర్డ్.

అయినా యిప్పుడే కుర్ర జెనరేషన్కి యిదో ఫాషనై పోయింది. పైటా, పేంటూ వేసిన దగ్గర్నుంచీ ప్రేమించడమే ఆ తరవాత ఎవరో ఒకరు ఒప్పుకోకపోవడం, ఆత్మహత్యలు! త్యాగాలు, ఏడుపులూ, అల్లరీను ప్రేమంటే తనకి తెలీక్కాదు. తనూ ప్రేమించే పెళ్ళిచేసుకున్నాడు. నిజంగా ప్రేమించేవాడు గోలపెట్టనక్కర్లేదు. ప్రేమ క్కావాల్సింది ధైర్యం. అదిలేని వాడు ఆడపిల్ల నీడకూడా తొక్కకూడదు.

ఈ బాలరాజు సంగతేమిటో?

ఘాటు ప్రేమైతే దండలు మార్చుకోమనడం, లేకపోతే జెల్లకొట్టి పొమ్మనడం.

ఆలోచిస్తూ గుమ్మం దిగుతున్న రాఘవరావుకి గుమ్మం లోనే ఎదురయ్యేడు బాలరాజు.

"రావోయ్! రా. నీ కోసమే చూస్తున్నాను."

ఆశ్చర్యంతో సిగ్గుపడ్డాడు బాలరాజు.

"గమ్మత్తుగా ఉందే, మీరు నా కోసం రావడమేం!?!"

"ఇుత్రవాడివి కదూ! ప్రతిదీ గమ్మత్తుగానే ఉంటుంది మరి!"

"అయినా నువ్వు, మీ నాన్న తేల్చుకోక మధ్యలో ఎక్కడో ఉన్నవాడ్ని ఎందుకు లాగడం...!"

ఇద్దరూ డ్రాయింగు రూంలో కూర్చున్నారు.

రావడం అంటే వచ్చేసేడు కాని ఏం మాట్లాడాలో అర్థంకాలేదు బాలరాజుకి. ఏం చెప్పాలో ఆలోచించుకోనే లోపున రాఘవరావే ప్రారంభించేడు... "మీ అన్నయ ఫోనులో గోలపెట్టేసేడు. సంగతేమిటో తెలీకుండా నేనేం చేస్తాను. ఏమిటి కథ!" అడిగేడు.

తగని సిగ్గేసింది బాలరాజుకి.

తలొంచుకొని గోళ్ళు కొరుకుతున్నాడు.

"సిగ్గు ఆడదానికి సింగారం అవునో కాదో కాని మొగాడికి మాత్రం నప్పదు. కానీ...." అంటూ టేబిలు మీదున్న పేపరు తీశాడు రాఘవరావు.

ఎడమచేతి గోళ్ళన్నీ కొరికేసేడు బాలరాజు. కుడిచేయి నోట్లో పెట్టుకోబోతూ తలెత్తిచూశాడు. రాఘవరావు పేపరు

చూస్తున్నాడు, అమ్మయ్య! తనవైపు చూడ్డంలేదు, కొంచెం సిగ్గు తగ్గింది.

"ఊ" అన్నాడు రాఘవరావు పేపరు వెనకనుంచి.

కుడిచేతి గోళ్ళు కొరుకుడు సాయంత్రానికి వాయిదా వేసి ప్రారంభించేడు బాలరాజు.

కథేమిటంటే—

సువర్చల ఈ మధ్యే ట్రాన్స్‌ఫరై వచ్చింది. అప్పుడావిడతో వాళ్ళ నాన్నకూడా ఉన్నాడు. గొంగళిపురుగుల్లాంటి మీసాలూ వీడూను. బాలరాజుకి గొంగళిపురుగు లంటే అసహ్యం, మీసాలన్నా అసహ్యమే. మరింక గొంగళిపురుగుల్లాంటి మీసాలున్న వాళ్ళంటే...అయినా సువర్చలకోసం అతన్ని క్షమించేశాడు. అంతటి మీసాల మనిషీ కూతుర్ని వదిలివెళ్తూ బాలరాజుతో "మా పిల్ల ఒంటరిది, ఊరు కొత్త, బాషకొత్త కాస్త కంట కనిపెట్టు బాబూ" అని. ఉహు తెగ యిదై పోయేడు. అన్నట్టు సువర్చలకి బెంగాలీ, ఇంగ్లీషు తప్ప తెలుగు రాదు. మరింక అప్పటినుంచి బాలరాజు ఆమెని రెండు కళ్ళతోనూ కనిపెడుతూనే వున్నాడు.

ఆఫీసులో ఆ అమ్మాయి పనైపోయి ఒంటరిగా బిక్కు-బిక్కు-మంటూ కూర్చుంటే తను పనివున్నా సరే, వెధవ పని తరవాత చేసుకోవచ్చును అని చెప్పిపోయి ఆవిడతో ఆ కబురూ, ఈ కబురూ చెప్పేడు. అలా నాలుగురోజులు చూసిన ఆఫీసరు అయిదో రోజున బాలరాజుని పిల్చి చక్కటి చీవాట్లు పెట్టేడు.

చీవాట్లు ఉదంతం విన్న సువర్చల విరగబడి నవ్వింది. నవ్వి "వాడికేం తెలుసు ఆడపిల్లతో కబుర్లు చెప్పడంలో థ్రిల్. మోస్ట్ అన్ రొమేంటిక్ ఫెలో" అన్నప్పుడు ఆ చీవాట్లన్నీ మరిచిపోయేడు. అలా...అలా...కబుర్లు సినీమాలయ్యేయి. అవును, సువర్చలకి సినీమాలంటే వెర్రియిష్టం.

ఓసారి....ఆఫీసువాళ్ళంతా కార్తీకభోజనాలు ఏర్పాటు చేసుకున్నారు. అదుగో, అప్పుడే...బాలరాజుకి అనుమానం వచ్చింది సువర్చలని ప్రేమిస్తున్నానా అని. గమ్మత్తేమిటంటే అదే పిక్నిక్కులో మరో అనుమానంకూడా వచ్చింది సువర్చల తనని ప్రేమించడం లేదుకదా అని. ఆవేళ అతనికి కాఫీ యిస్తున్నప్పుడు ఆవిడ వేళ్ళు తగిలేయి. పొరపాటేమో అనుకున్నాడు.

వక్కపొడి యిస్తూ అరచేతిలో సన్నగా గిల్లింది. పొరపాటు కాదనుకున్నాడు. ఆ తరవాత భయంవేసింది ఆవిడ గిల్లినందుక్కాదు, తనని ప్రేమిస్తున్నందుకు. ఆ భయం యింకా ఎక్కువైంది.వాళ్ళ ఆఫీసులో అందరికీ వీళ్ళ ప్రేమ వ్యవహారం ఆ పిక్నిక్కుకంటె చాలారోజుల ముందునుంచీ తెలుసని తెలిసి నప్పుడు.

తరవాత ఓ పదిరోజులు మామూలుగానే గడిచేయి. పదకొండోనాడు వాళ్ళిద్దరూ సినీమాకి వెళ్ళేరు. సినీమా అయి పోయేక యింటిదగ్గర దిగబెట్టినప్పుడు మామూలుగానే గుమ్మంలో నిలుచున్న అతన్ని "లోపలికి రాకూడదా?" అంది సువర్చలే.

అంతవరకు ఎప్పుడు దిగబెట్టినా గుమ్మంలో నిలుచుని

వెళ్ళిపోవడమేం కాని లోపలికి వెళ్ళలేదు. సువర్చల రమ్మనగానే భయంతో కాళ్ళు వణికేయి. గుండె పాడై పోయిన హెలికాప్టరు శబ్దం చేస్తోంది. లోపలికి వెళ్ళి కూర్చున్నాక కాళ్ళ దగ్గర వణుకు నోటివరకూ పాకింది, అతనేం మాట్లాడలేదు.

సువర్చలే మాట్లాడుతోంది, నవ్వుతోంది.

ఆవిడ నవ్వు చూస్తూ కూర్చుంటే మాటలు వినపడవు.

అంత సమ్మోహనంగా నవ్వుతుంది.

ఆవిడ మాటలు వింటూ కూర్చుంటే నవ్వు వినిపించదు.

అంత చమత్కారంగా మాట్లాడుతుంది.

మాటల మధ్యలో "ఇంతకీ మీ వాళ్ళే వంటారో!" అంది.

"ఛస్తే ఒప్పుకోరు" అన్నా, బాధగా అతనికి ఎదురుగా వున్న సువర్చల కనిపించటంలేదు. ఆవిడ వెనగ్గా తన అమ్మ, నాన్న, అన్నయ్యా వగైరాలంతా క్యూలో నిల్చున్నారు. అమ్మ ఏడుస్తోంది, నాన్న శివతాండవం చేస్తున్నాడు, అన్నయ్య దీనంగా చూస్తున్నాడు. ఇంకా వదిన, చెల్లి ఏం చేస్తున్నారో చూసే ధైర్యంలేక గబుక్కున కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

రెండు నిమిషాలైంది.

ఈలోగా అతని జుత్తులో ఏదో నెమ్మదిగా అతిమెత్తగా పాకుతోంది. తుళ్ళిపడి కళ్ళు విప్పేడు.

సువర్చల అతనిపక్కన నిల్చుని అతని జుత్తులో వేళ్ళతో రాస్తూ "కాంట్ యు డేర్ డియర్? (Can't you dare dear)" అంటోంది.

ఇంతవరకు ఫ్లాష్ బాక్ వింటున్న రాఘవరావు ఒక్క-సారి తుళ్ళిపడ్డాడు. ఇంతవరకు యిది మామూలు ప్రేమకథే. ఇదిగో యిక్కడే మలుపు తిరుగుతోంది.

"ఏవందీ? మళ్ళీ చెప్పు" రెట్టించేడు రాఘవరావు.

"కాంట్ యు డేర్ డియర్!"

హమ్మపిల్లా! ఏం తెలివైన దానవే. ప్రపంచంలో మహారాజు మొదలు ముష్టివాడివరకూ ఏ మొగాడూ ఎదుర్కో-లేని ప్రశ్న.

ఆడదాని బహ్మాస్త్రం.

తురుఫాసు.

విశ్వామిత్రుడూ, వశిష్టుడూ అయినా సరే ఒక ఆడది వచ్చి "కాంట్ యు డేర్ డియర్?" అంటే, కూర్చున్న పులి చర్మాలు పీకి పారేసి మధుపర్కాలు కట్టేసుకోవల్సిందే, ఆఫ్టరాల్ ఈ బచ్చాగాడెంత? మొత్తానికి ఆ పిల్లవరోగాని వుండ తగ్గది.

నిజానికి ఆవిడ వీడ్ని ప్రేమించడం ఆవిడ ఖర్మ, వీడి అదృష్టం!

అలాంటి పిల్లకు ఈ సంగిరిగాడా?

"ఘటన" అంటే యిదేనేమో!

"మా నాన్న ఒప్పుకోవడం లేదు. మీ మాటేమైనా వింటారేమోనని" వచ్చిన పని చెప్పేడు బాలరాజు,

"మీ యిద్దరి ఒప్పందాలూ తరవాత. ముందు నాకు సమాధానం చెప్పు."

ఏమిటన్నట్టు చూసేడు బాలరాజు.

"నువ్వు ఏ పరిస్థితుల్లోనూ మీ వాళ్ళని ఒప్పించలేవు" రాఘవరావు మొదటి ప్రశ్న.

"లేను" అంది అడ్డంగా వూగిన బాలరాజు బుర్ర.

"వాళ్ళకోసం ఆ అమ్మాయిని వదులుకోగలవా?"

"లేను" అంది అదే బుర్ర.

"పోనీ ఆ అమ్మాయికోసం మీ వాళ్ళని వదులుకో గలవా?"

"లేను."

"ఇలాంటి క్లాష్ వస్తుందని మొదట తెలీదా?"

మౌనం పూర్తి అంగీకారం.

"మరి ఎందుకు ప్రేమించినట్టు?" రలాయించేడు రాఘవ రావు.

నవ్వొచ్చింది రాఘవరావుకి. ఏం ప్రశ్న?

ఒక మొగాడు ఆడదాన్ని ఎందుకు ప్రేమిస్తాడు? అందరూ ప్రేమించినట్లే తనూ ప్రేమించేడు.

"...అందరూ ప్రేమిస్తారేమో కాని, ప్రేమించే అర్హత మాత్రం కొందరికే ఉంటుంది. ప్రతివాడు ప్రేమకి అర్హుడు కాడు, అవసరమైతే ప్రపంచాన్ని ఎదిరించే ధైర్యం, తెగింపు

ఉండాలి. లేదా ప్రపంచానికి నచ్చచెప్పగల నేర్పైనా ఉండాలి. ప్రేమ అనేది అర్హత ఉన్నవాడికి స్తేనే రాణిస్తుంది."

రాఘవరావు ఉపన్యాసానికి కించిత్ కోపం వచ్చింది బాలరాజుకి బావుంది వరస! బావున్నావా బాపనయ్యా అంటే నా పాతబాకీ ఎప్పుడిస్తావు అన్నాట్ట వెనకటికి. మా వాళ్ళని ఒప్పించవయ్యా దేవుడా అంటే నీకు ప్రేమించే అర్హతే లేదంటాడేవిటి?

అవతలి వాడి రియాక్షన్ తెలుసుకోలేనంత వెర్రివాడేం కాదు రాఘవరావు.

"...నేనిలా అంటున్నానని నీకు కోపం వచ్చినట్టుంది. రావాలి కూడా. కాని నీ కేసే తీసుకో, మీరిద్దరూ కలిసి తిరిగేరు. మీరిద్దరూ పెళ్ళి చేసుకుంటారని మీరూ, ఊళ్ళో వాళ్ళూ కూడా అనుకున్నారు. కాని కారణాలేవైనా పెళ్ళి చేసుకోరు. తరవాత మొగాడివి కాబట్టి నీకు పెళ్ళైపోతుంది. ఆ పిల్లని మాత్రం నీతో తిరిగిన పాపానికి ఎవరూ చేసుకోరు. మీరిద్దరూ పవిత్రంగానే వున్నాం అంటావా? ఆడది పరాయి మొగాడి వేపు చూసి నవ్వితేనే అపవిత్రం అయిపోతుందనుకునే వెధవలం మనం. గతం ఎప్పుడూ ఆడదాన్నే వెంటాడుతుంది. ఆవిడ జీవితం నాశనం చేసే హక్కు నీ కెవరిచ్చారు?

ఖచ్చితంగా పెళ్ళి చేసుకునే ఉద్దేశం లేకపోతే ఆడ పిల్లలవేపు వెళ్ళకూడదు. ప్రేమించడానికి కావల్సింది అందం, ఆకర్షణ కాదు. గుండె నిబ్బరం. అది ఉన్న నాడు ఈ భగ్న ప్రేమలూ, ఈ ఆత్మహత్యలూ ఉండవు. ఏమంటావ్?"

బాలరాజు ఏమనేవాడో కాని ఈలోగా ఫోను తీసిన రాఘవరావు "అమెరికానుంచి మీా అన్నయ్య" అంటూండ గానే బాలరాజు, "ప్లీజ్! నేను మాట్లాడతాను" అంటూ ఫోను లాగేసుకున్నాడు.

అయిదు నిమిషాలు గడిచేయి. ఈ ఐదు నిమిషాలూ అవతలివాళ్ళు ఏం మాట్లాడుతున్నారో తెలియదు కాని బాల రాజు మాత్రం భోరున ఏడుస్తున్నాడు. రెండు నిమిషాల ఏడుపు భరించిన రాఘవరావు, మూడో నిమిషంలో పక్కగదిలోకి వెళ్ళిపోయేడు. మధ్యలో మాత్రం "నిజం అన్నయ్యా, నీమీాద ఒట్టు......అలాగే......నువ్వు మాత్రం రావద్దు...ఆఫీసు మానకు..." అంటున్న మాటలు పక్కగదిలోకే వినిపించేయి.

ఫోను పెట్టేసిన పది నిమిషాలకి గదిలోకి వచ్చిన రాఘవ రావుతో "సారీ! మీాకు అనవసరంగా శ్రమ యిచ్చేను. వస్తాను" అంటూ వెళ్ళిపోతున్న బాలరాజువేపు ఆశ్చర్యంగా చూడ్డం తప్ప ఏం చెయ్యలేకపోయేడు. "యూాస్ లెస్ ఫెలో" అని మాత్రం అనుకున్నాడు.

3

సువర్చలతో తను చెప్పవలసినవి పదిహేను రోజులు రిహార్స లేసుకున్నాడు బాలరాజు.

"—ఐ యామ్ సారీ సువర్చలా! నన్ను క్షమించి మర్చిపో" అంటాడతను

మధ్యలోనే తన నోరు చేత్తో మూస్తూ "అంత మాట నకు బాలూ! నువ్వు ఏం తప్పు చేసేవని నిన్ను క్షమించమనడం నీ హృదయం నాకు తెలుసు. పరిస్థితులకు తల ఒగ్గక తప్పదు. నిన్ను మరచిపోవడం అంటే నన్ను నేను మరచిపోటమే. నీతో బతికే అదృష్టం లేకపోయినా, కనీసం నీ జ్ఞాపకాల్లోనైనా బతకనీ" అంటుంది.

ఇద్దరికీ కన్నీళ్ళు ఆగవు.

సువర్చలే తన కన్నీళ్ళు తుడుస్తూ "ఛ! ఛ! డోన్ట్ బి సిల్లీ! ఆడపిల్లలా ఏమిటా కన్నీరు? అనుకున్నవన్నీ జరుగుతాయా? జరిగినదంతా ఒక కమ్మని కల అనుకుందాం. ఏం?" అంటుంది—

"పిచ్చి సువర్చల" అనుకుంటూ పదహారో రోజున ఆఫీసులో అడుగుపెట్టిన బాలరాజుకి అడుగుముందుకి పడలేదు. సువర్చల సీటులో మరో కొత్త అమ్మాయిని చూడగానే.

"సువర్చ లేది?"

"వారం క్రితం ట్రాన్సఫరై వెళ్ళిపోయింది."

ఇప్పుడు తను క్షమాపణ ఎవరితో చెప్పుకుంటాడు?

"ట్రాన్సఫరు కావాలనే చేయించుకుందిట" అని ఎవరో అన్నప్పుడు మాత్రం బాలరాజు నమ్మలేదు.

"నా ప్రేమ యిలాంటి వర్త్‌లెస్ ఫెలోమీద వేస్ట్ చెయ్యదల్చుకోలేదు" అని అన్నదని మాత్రం బాలరాజుకి యీ నాటికీ తెలీదు. ★